

Cám Ôn Em Vì Vãn Yêu Anh

Contents

Cám Ôn Em Vì Vãn Yêu Anh	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5: Phần II - (kết)	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13

Cám Ôn Em Vì Vãn Yêu Anh

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đoản văn. . . Alex cứ như thế mà xông thẳng vào phòng anh họ mình hò reo: “Anh họ, hôm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-em-vi-van-yeu-anh>

1. Chương 1:

“Anh họ, hôm nay em ngồi cạnh chị ấy đó” Alex xông vào phòng của anh họ mình mà réo ầm lên như thách thức người anh họ khó tính. Hôm nay đi nhà thờ ma xui quỷ khiến thế nào lại để cậu ngồi ngay cạnh người nào đó, nguyên cả buổi lễ làm cậu mất tập trung vì phải suy nghĩ xem nên về chọc anh họ mình như thế nào, ai kêu cậu lại nhặt được điểm yếu của anh họ chứ.

“Cậu có tin anh sẽ đập cậu một trận không?” Tiếng vĩ cầm này giờ vẫn vang vọng trong không trung bỗng dừng hẳn và cây vĩ trên tay người nào đó nhắm thẳng vào cổ em mình như thanh kiếm, giọng nói không hề che giấu sự bức tức. Đương nhiên anh biết chuyện thằng nhóc này ngồi kế ai, “chị ấy” mà nó nhắc đến cũng không ai khác là “chị gái” mà nó tình cờ nhìn thấy trong bóp anh. Tại sao anh lại có cảm giác muốn nhào lại mà bóp cổ thằng nhóc kia như vậy? Anh với nó tính ra cách nhau có hai tuổi chứ mấy?!

“Anh họ, em biết anh xem cây violin này còn hơn cả bạn gái mình, anh sẽ không vì chuyện con con kia mà làm hại đến tình yêu của anh như vậy” Alex rất không biết điều mà đỡ lấy cây vĩ trong tay anh họ, vừa đem nó đặt trở lại hộp đựng đàn của anh họ mà châm chọc. Ông anh họ này của cậu tối ngày chỉ có học và vĩ cầm, lâu lâu sẽ ra ngoài nhưng chưa bao giờ có ai có thể chạm vào vĩ cầm của anh ấy, anh ấy xem cây đàn còn quan trọng hơn cả tìm bạn gái, thật làm người ta lo lắng.

Cậu đã từng nghi ngờ giới tính của anh họ, nhưng anh ta đương nhiên sẽ không để cậu biết chuyện gì, cậu đã thật sự lo lắng. May mà hôm trước cậu vô tình làm rớt bóp của anh họ và đã phát hiện ra một việc hết sức thú vị, anh họ thích con gái, và người đó còn là người rất quen nữa chứ.

“Nếu chỉ tới đây để nói nhiều đó cậu có thể quay người và đi thẳng, nhớ đóng cửa dùm” anh đặt lại đàn vào hộp, vừa đẩy lại vừa tiễn khách. Chuyện thằng nhóc này ngồi cạnh cô ấy anh đã biết rồi, lúc này giúp lễ phía trên, anh có vô tình nhìn xuống dưới và thấy thằng em mình, đáng lẽ anh sẽ không để ý đến người bên cạnh nó nếu người đó không phải người mà hơn cả tháng nay anh không hề nhìn thấy.

Cô ngồi cạnh em họ anh, hai tay đặt trong túi áo khoác, mái tóc dài che khuất gần hết khuôn mặt cô ấy, mặt thì cuối gằm, đúng là người mà anh đang rất nhớ, nhưng công việc không cho phép nên anh chỉ liếc qua một cái rồi lại quay người đi.

Hình như cô dạo này rất tốt, trông vẫn bình thường chứ không gầy đi, vẫn béo như vậy, nhưng cách ăn mặc thì hình như có khác, lại là áo khoác hàng hiệu chứ không phải áo khoác bình thường cô hay mặc, con người ta lớn thật rồi.

Lúc trước đây dường như cô chưa bao giờ quan tâm tới phong cách ăn mặc của mình, nhưng bây giờ hình như đã biết để ý hơn nhiều rồi.

“Anh họ, anh không muốn biết cảm giác nắm tay chị ấy như thế nào sao?” Anh đang lạc trong suy nghĩ của chính mình thì lại bị giọng nói của thằng em họ làm trò kéo về hiện thực, và cũng nhờ vậy mà nó lại bị anh lia tia nhìn đầy sức hút người về phía mình. Tại sao anh lại quên mất, *Kính Lạ Cha, nắm tay, thằng khỉ này!!!

*Kính Lạ Cha - Kính Lạ Cha là kính trong đạo công giáo, ai là người công giáo tự biết, cũng không có gì để giải thích cả. Chỉ là ở Mỹ, khi đọc Kinh này trong thánh lễ thì người ta thường nắm tay nhau, các bạn ngoại đạo cũng không cần quá thắc mắc, chỉ là giải thích vì sao Kinh Thánh lại có dính dáng đến nắm tay thôi ạ.

“Cám ơn, anh cần phải tập đàn, phiền cậu ra ngoài và đóng cửa lại!” Cây đàn vừa mới được bỏ vào hộp lại bị chủ nhân đặt lên vai, bàn tay cầm cây vĩ bắt đầu kéo, tiếng nhạc trong trẻo lại vang lên, đứng ngoài cửa lắng nghe âm thanh có phần hơi rối từ phía bên kia cánh cửa Alex có thể hình dung ra tâm trạng của anh họ. Hầy, rõ ràng anh họ thích người ta như vậy nhưng tại sao lại không đi thổ lộ đi mà cứ tối ngày ủ rũ như vậy chứ, thật khó hiểu

2. Chương 2

“Tao muốn ăn pizza” cô gái mang áo đỏ kêu lên sau khi vừa bước ra khỏi một tiệm quần áo.

“Tao muốn ăn...” Tiếng cô bạn áo xanh từ từ xa dần, hai người đã đi xa thì có một cái đầu nhìn theo bóng dáng của hai cô gái với thân hình thon thả, một cô tóc đỏ một cô tóc nâu.

“Không thể nào, cô ấy không ốm như vậy” anh cùng với cô gái bên cạnh bước vào cửa hàng, miệng lầm bầm tự trấn định mình, chắc là nghe nhầm thôi.

Tính từ lần cuối anh gặp cô thì đến hôm nay cũng chỉ khoảng một tháng, làm thế nào từ một cô gái tròn trịa lại có thể có thân hình thon gọn như vậy, thật sự là không thể nào.

“Kenneth, anh sao vậy? Không lẽ đi shopping với em làm anh mất mặt như vậy?” Cô gái ôm lấy cánh tay anh mà hỏi, ánh mắt tui thân nhìn rất tội.

“Không có, chúng ta đi thôi” anh lắc đầu rồi cùng cô gái đi chọn đồ, không nghĩ tới chuyện kia nữa, ít ra là hôm nay.

“Em muốn uống trà sữa” cô gái kéo tay áo chàng trai, người đang lái xe mà chỉ vào một quán trà sữa ở phía xa xa.

“Ok, ngồi yên để anh còn lái xe” chàng trai cười hiền mà xoa đầu cô gái nhỏ nhẹ nói, cũng xi nhan xe mà đánh qua làn đường bên phải để vào quán trà sữa mà cô gái đã chỉ.

Leng keng Cái chuông gió khi mở cửa kêu lên vài tiếng thông báo có người vào quán, tiếng nhạc nhẹ nhàng của những bản nhạc không lời, những tiếng trò chuyện thì thầm của từng nhóm hoặc cặp tình nhân to nhỏ lẫn lộn trong tiếng gõ bàn phím laptop lách tách tạo thành một tổ hợp có chút bất đồng nhưng cũng thật hài hoà đến lạ.

Khung cảnh không quá yên ả nhưng lại là một nơi lý tưởng để thư giãn, trà sữa ở đây cũng rất có tiếng cho nên càng thu hút được nhiều giới trẻ đến để họp nhóm, không cần phải im lặng như ở thư viện tiện cho việc tranh cãi, không quá ồn ào để bị chia trí với những việc khác ở những quán ăn công cộng và cũng không quá ngọt ngào như ở nhà một người nào đó, cho nên những quán trà sữa nước trái cây như thế này rất được ưa chuộng.

Không khí thoải mái của quán nước làm tinh thần bị hành hạ hơn nửa ngày của anh được thả lỏng, cũng như phong thái của quán nước đặc biệt nhốn nháo vì vài nhóm sinh viên đang tranh luận nên cũng không ai để ý đến hai cô gái này giờ đang to nhỏ bàn luận về bài vở bỗng dưng im lặng hẳn đi.

“Anh, uống gì?” Cô gái kéo tay chàng trai mà chỉ về phía bảng menu treo trên tường mà cho anh chọn.

“Caramel latte nóng bỏ ít caramel đi” nhìn lướt qua một lượt bảng menu với đủ loại nước trái cây cùng với trà sữa toàn là đồ ngọt nên anh đành chọn đại một thứ gì đó quen mắt, ít ra là không sợ quá ngọt.

“Ok” cô gái gật đầu rồi quay qua anh chàng nhân viên mà gọi nước, “Cho tôi một caramel latte lớn bỏ ít caramel, một caramel milk tea và một cafe mocha lớn làm ơn.”

“Em mua làm gì những hai ly nước vậy?” Chàng trai quay qua hỏi cô gái, nếu như anh nhớ không lầm thì họ chỉ có hai người, làm sao uống hết ba ly nước?

“Anh họ thân yêu, buổi chiều xem như anh may mắn, Andy sắp tới đây bọn em cùng đi ăn tối, anh có muốn đi chung?” Cô gái cười te tởn với chàng trai bây giờ là anh họ mình.

Đáng lẽ hôm nay cô sẽ hành hạ anh họ cho tới hết ngày vì Andy bạn trai cô đã đi dự thuyết trình của giáo sư nào đó mà cô chả có chút hứng thú nào, với lại anh họ cô dạo này không ra ngoài nhiều nên cô liền kéo anh ta đi shopping cùng mình. Ai ngờ buổi thuyết trình của Andy chỉ kéo dài đến buổi chiều chứ không đến tối như đã định nên cậu ta muốn rủ bạn gái đi ăn tối, đương nhiên anh họ không thể bằng bạn trai rồi.

“Tôi sợ cô rồi” chàng trai chỉ còn biết lắc đầu chào thua em họ mình rồi quay qua anh chàng nhân viên, “tổng cộng bao nhiêu vậy anh?” Anh hỏi.

“Tổng cộng của hai người là \$9.75” chàng nhân viên vẫn giữ vẻ mặt hoà nhã mà trả lời anh.

Không nói nhiều anh cũng chỉ trả tiền rồi quay qua em họ mình đang đứng một bên gõ liên tục trên màn hình điện thoại của cô, những ngón tay lướt nhanh đến nỗi anh có cảm giác như chúng không hề nhất lên khỏi màn hình điện thoại vậy.

“Anh, anh định về nhà luôn ă?” Sau khi đã nhấn xong tin nhắn với một (hoặc nhiều) người nào đó thì cái đứa nhỏ kia cũng biết ngẩng đầu lên hỏi thăm anh họ này giờ bị cô vất một bên.

Ai bảo cô làm việc gì cũng đều phải tập trung cao độ, không thì không thể làm gì cả. Đã không biết bao nhiêu lần bị mắng như vậy nhưng cô vẫn không thể sửa được, riết rồi mọi người cũng không thèm quan tâm nữa, để cô muốn làm gì thì làm.

“Cô cứ việc đi chơi đi, đồ cứ để trong xe anh được rồi, không cần phải quan tâm đến anh” chàng trai lườm em họ mình một cái mà tỏ rõ vẻ khinh thường. Làm như anh không biết cái màu của cô vậy, cũng chỉ có nhờ vả gì đó thì mới quan tâm đột xuất như vậy thôi.

“Vây em đi trước, bye anh” cô gái ôm chầm lấy anh mà nũng nịu rồi nhón chân hôn chụt lên má anh xong quay người cùng với hai ly nước mà nhanh chóng bốc hơi khỏi quán nước.

“Mày...không sao chứ?” Trong một góc nhỏ khuất tầm nhìn có một cô gái vừa nhìn cảnh ở ngoài quầy lại nhìn lại bạn mình đang ngồi đối diện một cách ái ngại, xong lại không kiềm được bản thân cuối xuống nhìn

đồng hồ trên cổ tay mình. Cô sắp tới giờ hẹn với bạn trai nhưng đứa nhỏ đối diện cô có ỉn không đây? Cô không nở rời đi như vậy, nhưng cũng không thể kéo cô ấy theo vì cô ấy không ưa bạn trai cô.

“Không sao...đâu, mày cứ đi đi, tao...kêu thằng Beo ra đón cũng được rồi” cô gái đối diện lắc đầu tỏ vẻ bình thường, nhưng câu nói lại đứt quãng vì kiềm nén, ánh mắt lại chuyển về phía màn hình máy tính, tiếp tục tập trung...ít ra là tiếp tục giả vờ tập trung vào bài vở của mình.

“Mày có được không đó? Hay để tao đưa mày về trước?” vẫn không thể nào để đứa bạn ngốc nghếch của mình ở lại đây một mình trong tình trạng này được, thật sự là không thể được.

“Không sao đâu, mày mà còn không đi là lại dâng thêm hận thù của lão Thuận đối với tao đó” cô cố gắng điều chỉnh lại tinh thần của mình mà đùa, nhưng thật sự là cô mà cứ kéo con bạn này ở lại với mình mãi để cho lão bồ của nhỏ leo cây nữa là hận thù của hai người sẽ càng ngày càng nhiều, cô thật sự không muốn bạn mình phải khó xử.

Nhìn người con gái khác hôn người mình yêu, có gì đau khổ hơn nữa không? Nếu như, nếu như lúc này không quay lại, nếu như không tò mò nhìn theo ánh mắt của nhỏ Thi thì tốt quá rồi, nhưng khôn thay cuộc đời này không có nếu như, chỉ nên trách mình quá tò mò tự tìm nỗi đau cho mình mà thôi. Dù sao thì cũng phải tỏ ra mạnh mẽ, không phải chính cô đã quyết định từ bỏ rồi sao? Tình yêu thâm lặng bảy năm trời đằng đằng, cô không còn sự kiên nhẫn cùng sức chịu đựng những nỗi đau nữa, cô muốn quên anh, muốn thay đổi chính mình để làm lại từ đầu. Đợt bệnh vừa qua đã cho cô càng thêm quyết tâm không phải sao? Cố gắng chống đỡ ư? Cô không đủ sự kiên nhẫn nữa.

Từ sau ngày ngồi chung với cậu nhóc Alex em họ anh, hôm đó cô bắt gặp ánh nhìn vô tình lướt qua của anh. Anh đã thấy cô nhưng cũng chỉ lướt qua một cái rồi quay đi một cách thờ ơ, cũng chính là động lực giúp cô từ bỏ. Yêu thâm thì yêu thâm chứ, dù sao cô cũng đã dẹp hết tôn nghiêm của mình để tỏ tình...ờ thì qua facebook nhưng cũng đã dùng hết can đảm của mình rồi không phải sao?

Nhưng ngay cả một chữ hồi âm cũng không có, nếu như anh không chấp nhận cũng nên cho cô một chữ hồi âm để cô biết đường mà tự rút lui chứ, nhưng anh không trả lời, càng khiến cô hy vọng càng tuyệt vọng hơn, tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Chuyện của hai năm trước, tới bây giờ tim cô vẫn đau nhói, cô không thể quên đi nó, cũng như không thể quên đi tình cảm cô dành cho anh. Nhưng mọi chuyện sau ngày hôm đó sẽ thay đổi, cô đã quyết định quên anh rồi.

Càng khiến cô phiền hơn chính là vài ngày sau ngày ngồi chung với Alex cô lại bị đau bụng, bụng cứ quặn thắt từng cơn không thôi. Vì cứ nghĩ là đau dạ dày vì mấy hôm liên tục ăn uống không đều đặn, nhưng cuối cùng việc đau bụng cứ kéo dài và cô không thể nào kiềm nén được tiếng khóc đau đớn của mình. Mẹ cô nghe được và thế là bất kể lúc đó là mười hai giờ đêm, ba mẹ liền kéo cô thay đồ mà thẳng tiến tới bệnh viện.

Ít ra không có tình yêu thì cô vẫn còn ba mẹ là người luôn bên cạnh cô, như vậy là quá đủ rồi, ba mẹ sẽ mãi là người cô yêu nhất.

Sau khi chờ đợi gần một tiếng đồng hồ trong phòng chờ ở bệnh viện thì cuối cùng cũng đến lượt cô vào phòng khám. Sau một hồi rọi rồi lại soi, cuối cùng lại phải chờ thêm một lúc lâu mới có kết quả, chuẩn đoán cô bị viêm ruột thừa, cần phải phẫu thuật gấp. Lúc đó nhìn khuôn mặt chấn động của ba mẹ, cô cảm thấy tim mình quặn thắt.

Ở Mỹ chỉ mới bảy năm, ba mẹ với hai bàn tay trắng đi làm quần quật tới ngày lo cho anh em cô ăn học, tiền kiếm ra cũng chỉ đủ lo lắng cho mọi khoảng chi tiêu, lấy đâu ra thêm một khoảng tiền chi trả viện phí cho cô? Một ngày ở bệnh viện phải mất bao nhiêu viện phí, cho dù là có chương trình trả góp thì cũng không thể nào lại thêm gánh nặng đè lên vai ba mẹ được.

Công việc làm thêm của cô một tuần cũng chỉ đủ chi phí ăn uống và vài việc vặt vãnh, làm sao cô có thể tìm thêm gánh nặng cho ba mẹ nữa chứ?

Cô hỏi bác sĩ có cách nào không cần phải phẫu thuật không? Nhưng bác sĩ đã không làm cô thất vọng, ông lắt đầu bắt bỏ quyết định của cô, ông bảo bệnh viêm này đã khá lâu rồi, chỉ là gần đây mới trở nặng, cô không thể không phẫu thuật. Cuối cùng không còn cách nào ba mẹ cô vẫn quyết định cho cô phẫu thuật, tính tới đâu hay tới đó mà thôi.

Hai ngày sau đó cô được đưa vào phòng phẫu thuật, phẫu thuật khá thành công cho nên khoảng mười ngày sau cô đã bình phục và xuất viện, cũng vì vậy mà cô sụt gần hai mươi cân, biến thành một người hoàn toàn khác. (Điều này chưa được khoa học chứng minh, tg chỉ đang chém gió, bạn đọc đừng ném đá)

“Tôi có thể ngồi đây được không?” Cô còn đang lạc trong mớ suy nghĩ bòng bong của mình thì có một giọng nói vang lên ngay bên cạnh phá vỡ sự yên tĩnh. Giọng nói này cô không quen, nhưng tại sao lại có cảm giác quen thuộc như thế?

3. Chương 3

Cứ tự nhiên” cô không buồn ngẩng đầu lên, nếu như ngẩng đầu lên cô sẽ lại không tự kiểm được bản thân mình mà quay sang tìm kiếm hình bóng của ai đó. Tuy nói là đã từ bỏ nhưng tình yêu cũng như một vết sẹo vậy, mặc dù đã qua phẫu thuật để xóa đi cái sẹo đó, nhưng vì ở nơi đó đã từng hiện diện một vết sẹo rất sâu, cho nên dù có quên đi thì khi vô tình nhìn đến nơi đó cũng sẽ lại nhớ đến đã từng đau như thế nào.

Cô lại tiếp tục cúi gằm mặt xuống đồng bài tập khó nuốt. Cho dù thân hình đã không còn béo ục ục như lúc trước, nhưng đầu óc vẫn là mù mờ như cũ.

Cô ghét học và sách vở càng ghét cô. Cô thường ôm tập vở đến những nơi như thế này để học chứ không muốn ở nhà, vì ở nhà thì cái giường luôn quyến rũ hơn đồng sách, đó cũng là lí do vì sao cô lại trở nên ục ịch như lúc xưa. Mặc dù ở ngoài này cũng không khá hơn là mấy, nhưng ít ra cô sẽ có thể làm được cái gì đó chứ không phải lúc nào cũng vùi đầu vào gối trên giường.

“Gặp rắc rối sao?” người đối diện nhìn cô nửa ngày cuối cùng cũng lên tiếng.

Cô cứ hành hạ những trang sách với việc lật qua lật lại nhưng không hề kết luận được gì cả, cô không loạn chứ anh nhìn một lúc đã thấy choáng rồi.

“Miễn làm phiền, cảm ơn” cô nhú mày đầy khó chịu mà gắt nhẹ, không thèm ngẩng đầu lên. Phải biết rằng cô ghét nhất là bị làm phiền những lúc đang tập trung. Vì là một người dễ bị chia trí cho nên cô thường hay bị những việc bên ngoài làm mất tập trung, cô đã dần luyện được cách mặc kệ những người xung quanh nhưng không có nghĩa là có thể miễn nhiệm với những người trực tiếp làm phiền cô.

“Có cần giúp không?” người đối diện dường như cố tình không thèm để ý đến sự khó chịu của cô mà lại lên tiếng, cố gắng kéo sự chú ý của cô về phía mình.

Có nhiều lúc anh thật nghi ngờ tính chân thật của tin nhắn cô đã từng gửi anh, nhưng có lẽ đó cũng là lí do anh chú ý đến cô gái cầu thả là cô năm đó, đến giờ cũng đã gần năm năm rồi.

Nếu như tính ra thì hai người cùng tuổi nếu không muốn nói là cô lớn hơn anh gần 1 tuổi, nhưng tuổi tác thì đâu thành vấn đề. Vấn đề ở đây là tuy bằng tuổi nhưng tính tình của cô hả? Xin lỗi tình yêu luôn, có nhiều khi anh bắt gặp cô đang dành bánh kẹo với mấy đứa em họ của cô nữa ấy.

Nhưng có lẽ đó cũng chỉ là vỏ bọc bên ngoài, chỉ là chưa có ai đủ mẫn cảm để nhận ra sự thật phía sau cái tính trẻ con của cô, ngay cả anh cũng không thể nào hiểu nổi.

“Tại sao anh...Kenneth?!” cuối cùng cũng phải ngẩng đầu lên vì người đối diện quá phiền, cô thật sự hối hận khi để anh ta ngồi chung bàn với mình mà. Khó chịu nhìn lên muốn đuổi người, nhưng rồi những từ ngữ muốn mắng người đã bị cô nuốt ngược vào trong lòng khi nhìn thấy người ngồi kia là ai.

Tại sao anh ta lại ở đây? Tại sao anh ta lại ngồi cùng bàn với cô trong khi vẫn còn có nhiều bàn khác trống? Mà tại sao... bao nhiêu câu hỏi tại sao lần lượt xuất hiện như một cuộn phim chiếu nhanh trong đầu óc cô như muốn nổ tung, và rồi nó thật sự bùng nổ.

Cô theo phản ứng có điều kiện đứng bật dậy thu gom hết đồng sách vở trên bàn cùng với laptop nhét vào cặp. Mặc kệ cho ánh nhìn đầy kinh ngạc của Kenneth, cô cứ như vậy mà bỏ chạy.

Cô không biết mình bỏ chạy vì điều gì, chỉ biết là cô cần phải bỏ chạy, rời khỏi nơi có anh xuất hiện, trái tim cô không chịu nổi sự gần gũi quá mức giữa hai người.

Gạt người! Nói đã quên anh là gạt người! Trái tim cô đúng là thứ phản chủ, chỉ cần nhìn thấy anh là nó lại đập loạn nhịp như đứa trẻ không thấy mẹ thì thôi, một khi đã thấy là sẽ khóc âm lên đeo riết theo mẹ vậy. Anh đáng ghét, cướp mất tâm trí của cô, ngay cả tim là thứ duy nhất còn lại để cô sống cũng vì thấy anh mà muốn nhảy ra ngoài chạy đến bám lấy anh rồi.

Tại sao chứ? Tại sao đã không yêu cô nhưng lại cứ lảng vảng trước mặt cô? Ngay cả một từ không cũng lười trả lời lời tỏ tình của cô nhưng lại cứ chọn những lúc cô không phòng bị nhất xuất hiện như vậy?

Là lỗi của cô khi vô duyên vô cớ yêu anh, nhưng anh cũng đâu có cái quyền chà đạp tình yêu của cô như vậy. Đã vậy bây giờ cô muốn quên, thì anh lại cứ xuất hiện làm vạ cản đường, hơn hết lại còn tỏ ra thân thiết như vậy? Vui lắm sao chứ?

Cô mãi mê nghĩ ngợi mà không hề để ý là mình đã ra tới đường lớn, mà hai mắt đã ngập những giọt khóc trong suốt chảy dài xuống hai gò má có phần xanh xao của mình.

“Chờ đã” trước khi cô thất thần đặt chân xuống lòng đường xe cộ đang chạy, mặc cho những tiếng bóp còi inh ỏi của những chủ xe bị cô làm cho giạt bấn mình thì một giọng nói hoảng hốt vang lên cùng một bàn tay kéo cô lại.

Kenneth bị phản ứng quá bất ngờ của cô hù dọa nên một lúc sau khi cô đã ra tới cửa rồi mới hoảng hồn đuổi theo cô, mặc kệ những ánh nhìn vừa tò mò vừa khó chịu của những người xung quanh, nhưng anh không có thời gian để ý đến.

Đuổi ra đến ngoài, anh gọi cô nhưng cô không hề để ý mà cứ chạy thẳng một mạch, mặc kệ là phía trước có xe hay không. Vì trong bãi đỗ xe nên những chiếc xe chạy khá chậm, thấy cô cứ cắm đầu chạy thì cũng chỉ nhíu mày khó chịu nhưng cũng né cô ra. Anh chỉ thật sự kinh hoàng khi cô không hề dừng lại khi trước mặt đã là đường lớn, không còn cách nào khác Kenneth chỉ đành chạy nước rút kéo cô lại ngay trước khi chân cô kịp chạm xuống lòng đường nơi mà những chiếc xe đang chạy.

“Hạ My, bình tĩnh lại một chút nào” anh không kiềm được mà ôm chặt lấy cô vào lòng, có biết là tình cảnh lúc vừa rồi hù dọa anh như thế nào không chứ?

“Giao trả chị ấy lại cho tôi, cảm ơn anh đã cứu chị” Hạ My vẫn còn đang thất thần, Kenneth vẫn ôm chặt cô trong lòng thì có một giọng nói khá trầm, có phần không thân thiện vang lên làm anh giật mình, quay lại thì chính là Thanh Lý hay còn được gọi là Beo, em trai Hạ My.

Kenneth theo phản xạ có điều kiện nhẹ nhàng trao Hạ My về phía Thanh Lý, anh biết lúc này mình không có quyền gì để giành cô với Beo cả, anh đã tổn thương cô nghiêm trọng.

“Lần sau mong anh, vô tình hay cố ý tôi không cần biết, đừng xuất hiện trước mặt chị ấy nữa, chuyện hai năm trước mỗi chúng ta ai cũng đều nhớ rõ cả” Beo nhìn anh đầy ý hận thù mà nhả ra từng chữ một rồi không chờ cho đối phương kịp phản ứng liền kéo chị gái mình vẫn còn trong tình trạng mơ hồ tới chỗ xe đỗ gần đó rồi rời đi.

Người con trai đó, cậu không thể nào tha thứ được những việc tổn thương mà anh ta đã gây ra cho chị mình. Chính là phải trách Hạ My quá ngốc, tại sao lại yêu trúng một tên khốn như anh ta chứ? Mà bây giờ, anh ta lại muốn một lần nữa tái dựng lại lịch sử sao? Cậu không cho phép!

Chỉ có cậu mới được khinh thường chị gái mình, còn ngoài ra, không người ngoài nào có thể tổn thương chị cả. Mặc dù có nhiều lúc cậu cũng có hơi quá với chị và thường thì tỏ vẻ không quan tâm, nhưng thật ra cậu rất lo cho bà chị ngốc của mình.

Chuyện năm đó không nói, bao nhiêu lần trốn trong phòng khóc một mình, đứa ngốc đó cứ tưởng là không ai biết, chị đâu biết ở phòng bên cạnh, đứa em là cậu đã tức giận đến thế nào, lại càng thương chị hơn một chút nữa. Gần đây nhất chính là vụ phẫu thuật, đau ruột thừa mà chị cứ giấu không cho ai biết, tự mình cứ cố gắng nhịn đau thật sự làm người ta vừa thương vừa tức giận.

Chị gái tuy ngốc, nhưng có sự đáng yêu riêng, là anh ta đã không biết quý trọng, không yêu chị thì thôi, lại còn tổn thương chị.

Hai năm trước chị bị ngã gãy tay, người lớn không biết cứ mắng chị là không biết cẩn thận, cứ nghĩ là chị bất cẩn mà làm tổn tiền. Trong khi đó chị chỉ te tởn vừa nhăn vì đau vừa cười hì hì nhận hết ầm ỨC vào mình.

Tối đó cậu ở lại bệnh viện với chị, còn ba mẹ phải về nghỉ ngơi để hôm sau đi làm. Lúc đang mơ màng ngủ ở sofa gần đó, cậu nghe tiếng chị gái xụt xịt. Không thể chịu đựng được nữa cậu mới hỏi tại sao, đứa ngốc kia chỉ bảo là tay bị đau, nhưng cậu hiểu rõ chị đang gạt mình.

Lúc trước khi đi ngủ bác sĩ đã cho chị thuốc giảm đau, còn cả tiêm thuốc nữa, với lại chị gái cậu không phải là người dễ khóc từ khi đặt chân sang cái vùng đất khắc nghiệt này. Mặc kệ chị đang bị thương, cậu quyết phải hỏi cho ra lẽ.

Vì phòng bệnh chỉ có mình chị nằm cho nên không sợ làm phiền người khác, cậu đã gắng hỏi mãi, chị vẫn không hé môi làm cậu tức đến ói máu. Qua ngày hôm sau là cuối tuần cậu không có lớp nên chỉ về nhà tắm rửa cùng đem bài vở vào bệnh viện chơi với chị cho đỡ buồn.

Đến lúc trưa, “bà già” Thi lúc đó đã quen với họ được gần một năm cũng trở thành bạn thân rồi, vì cái tính già dặn của cô ấy mà bị cậu tặng thêm hai chữ “bà già” cũng vào thăm và mang bữa trưa vào cho hai người.

Cậu mới hỏi thử xem “bà già” này có biết chuyện gì không thì mới lòi ra cái người tên Kenneth kia. Lúc trước cậu đã từng nghe Hạ My bị hai nhóc em họ của họ chọc ghẹo với cái tên Kenneth kia, nhưng lúc đó cậu không có để ý nhiều.

Thi cũng không biết rõ, chỉ là hai người lân la hỏi nhau một hồi lại lòi ra tên Kenneth, lại nghe nói hôm qua hình như Hạ My có vào trong nhà thờ, cũng là sau đó lại bị gãy tay, không biết có liên quan không.

Sau nữa ngày bị tra hỏi thì cô cũng thành thật khai báo.

Lúc đó cô do buồn chán mà đi nhà thờ, định thử làm con chiên ngoan đạo một ngày. Mọi chuyện diễn ra rất bình thường, cho tới khi cô chạm mặt anh cùng với nhóm bạn.

“Hạ My, là Hạ My có đúng không?” một trong mấy tên bạn của anh thúi vào người anh rồi lại nhìn qua phía cô, lên tiếng hỏi.

“Kenneth này, chắc cậu cũng biết tình cảm của tớ rồi, nhưng tớ vẫn phải nói...” một tên khác lại cả cớ giọng nữ mà nói to.

“...tớ thích cậu. Sorry” một tên khác lại nhảy theo giọng tên kia mà cười cợt, rồi cả đám lại tiếp tục cười cợt mà hết nhìn anh lại nhìn qua cô.

Tâm trạng của cô lúc đó chính là mâu thuẫn, vừa tức giận, lại đau khổ và cuối cùng là vỡ oà. Cô nhìn anh đấy ai oán, trả lại cô chính là cái nhìn lướt qua rồi quay người rời đi.

4. Chương 4

Cô quá quần bách, không biết làm gì liền xoay người định bỏ chạy, nhưng trong lúc quay người lại không để ý đến thanh chắn ở giữa những vạch đậu xe, thế là ngã nhào. Chân bị trật khớp, tay vì trong tư thế không đúng mà ngã xuống nên dẫn đến một trận đau điên, cô có thể cảm nhận được xương chỗ đã bị trật, đau đến tê tái. Đầu còn vô tình đập mạnh vào thanh chắn ở giữa vạch đậu xe, cô có cảm giác muốn ngất đi ngay tức khắc, và cô thật sự ngất đi.

Cô không nhớ là bọn người đó có đứng đó không, cô cũng chỉ biết là lúc đó mẹ anh từ trong nhà thờ đi ra, vì biết cô cho nên đã liên lạc cho gia đình cô.

Chuyện xảy ra là như vậy, không có người nào chứng kiến cho nên cô cũng lười nhắc đến, không lẽ lại đi đổ tội lên đầu mấy tên đó? Cô chỉ còn biết nhận hết lỗi vào người, thật ra cũng tại cô ngu ngốc mới đi tỏ tình kiểu đó, để người ta đi reo rao rằng người ta được sự ưu ái của con gái như thế nào. Thật ra cũng là cô đáng đời mà thôi, chẳng liên quan gì tới ai cả.

“Chị...” sau khi nghe xong tường trình của chị gái, Beo chỉ có một cảm giác là muốn đi băm dằm hết mấy thằng khốn kia, tại sao lại có thể khốn nạn như vậy chứ?!

Vì không muốn chị gái lo lắng, sau đó cậu chỉ mắng chị vài câu rồi cũng bỏ qua, nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi.

Cậu đã giấu chị đi gặp cái tên khốn đó, không những chỉ mình anh ta. Cậu đã hẹn gặp cả đám người đó.

Tuy không quen biết gì những người đó nhưng cậu biết rõ nhóm của anh ta trong nhà thờ có sáu tên, mà chị đã bảo là có đủ người thì cậu đã biết phải tìm ai rồi. Là đàn ông con trai lại đi trêu chọc tình cảm của một cô gái, cho dù người đó không phải là chị gái của cậu, cậu cũng không thể tha thứ cho cái lũ hèn đó được, thật mất mặt chết đi được. Bọn nó có biết chữ “gentleman” viết thế nào không? Hay là để cậu dạy cho một chút!

Đương nhiên gặp bọn họ không phải để đánh nhau, vì cậu không rãnh đâu mà đi làm những chuyện rồi hơi đó, chỉ là cậu muốn xem thử bọn họ đã có thái độ thế nào khi chị gái của cậu đã nhờ phước đức của bọn họ mà thành ra cái nông nổi như kia.

“Xin lỗi cậu, thật ra bọn họ chỉ là trong lúc nhất thời nông nổi nên mới làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy, bọn tôi sẽ tới gặp chị cậu để xin lỗi.” khi đối mặt nhau ở trước cổng nhà thờ, anh ta đã đứng ra mà nói với cậu như thế, giọng nói có phần thờ ơ thiếu sự chân thành, càng làm cậu trở nên tức giận hơn. Cậu không tức giận anh ta, mà tức giận chị gái mình, tại sao lại nhìn trúng thứ người máu lạnh như vậy?

“Này, bọn tôi thành thật xin lỗi, không phải bọn tôi cố ý đâu, chỉ là muốn đùa cậu ấy, nhưng có lẽ chị gái cậu hiểu lầm mà thôi” một trong những tên đứng phía sau cũng lên tiếng giải thích, nếu cậu nhớ không lầm thì tên anh ta là Peter, mặc dù lời nói có chút hách dịch nhưng ít ra thì sự chân thành trong câu nói của anh ta cũng rõ rệt hơn người nào đó.

“Mà chị cậu thế nào rồi? Có thể cho chúng tôi vào thăm không?” Một tên khác lại chen vào, không chờ cho cậu kịp lên tiếng.

“Nhờ phước đức của các người, chỉ trật mắt cá chân trái, xương cùi chỏ tay trái bị rạn và cái trán mất có chút máu, vài vết trầy xước, và tinh thần bị tổn thương nặng nề thì cũng không có gì quan trọng, hai ngày nữa chắc sẽ được xuất viện thôi. Cảm ơn các người mà con người sợ bệnh viện, bác sĩ như chị ấy phải đối mặt với nỗi sợ của mình, không cần các người phải xin lỗi đâu, là lỗi của đứa ngốc đó. Thiết nghĩ các người biết nên làm gì, tôi không muốn phải nói chuyện với các người thêm lần nữa đâu.” cậu cố ý nhấn mạnh bảy chữ “tinh thần bị tổn thương nặng nề” rồi cảnh cáo bọn họ. Cậu không phải nói ra để bọn họ thương hại chị gái mình, chỉ là muốn họ biết việc ngu xuẩn họ đã tạo ra đã tổn thương người khác như thế nào, sau này tránh đi.

Chuyện xảy ra đã xảy ra, có trách họ thì cũng chẳng được gì, cậu không cần để ý đến họ. Biết được họ cũng không cố ý, cậu cũng lười quan tâm nữa, chỉ cần họ không tái phạm sai lầm và biết kiểm điểm là đủ rồi.

Chỉ tội cho chị gái cậu, từ đó Hạ My bị chứng thất thần mỗi khi bị sốc quá độ vì cú va chạm ở đầu, có nhiều lúc không thể tự kiểm soát chính hành động của mình, hậu quả thì không thể nào lường được. Nhưng mọi chuyện vẫn có cách trị liệu, mặc dù cũng sẽ có ngoại lệ, như lúc này chị ấy lại đang ở trạng thái tự thu mình nữa rồi.

Kenneth, cái tên này, cậu thật sự không muốn gặp anh ta nữa, nhưng có thể làm gì đây?

Tình trạng của Hạ My kéo dài mãi đến lúc cô đi ngủ, cho đến ngày hôm sau tỉnh lại thì Beo chỉ tóm tắt là lúc cậu tới nơi đón người thì cũng là lúc thấy cô vừa ra ngoài nên đưa cô về mà không hề đề cập tới chuyện nhém chút nữa cô đã gặp tai nạn.

Không thèm nghe ngờ gì cô cứ như vậy mà trở lại với cuộc sống bình thường...hoặc không bình thường của mình.

Thấm thoát một cái mà đã đến những ngày thi cuối học kì, bài vở, luận văn cứ chất chồng lên nhau như muốn đè ngợp tất cả sinh viên bọn cô, cô không còn tâm trí đâu nghĩ ngợi nữa.

Xong kì thi cũng là lúc bước vào nghỉ đông, Đông năm nay lạnh hơn mọi năm, công việc làm thêm vào mùa này cũng khá nhẹ nhàng, chỉ có việc dẹp sách vào thư viện, cũng không có nhiều người tới thư viện thời buổi này nên công việc của cô chỉ có chơi và chơi.

Chuyện động trời chính là khi mà cái thư viện cũ mèm này đã từ lâu chỉ có lẻ tẻ vài nhân viên, đã từ hai năm nay kể từ ngày cô đặt chân vào làm, không hề nhận người thì nghe nói sẽ có một nhân viên mới cũng bằng tuổi cô vào làm, là nam. Thật khiến người ta mong đợi nha.

Nhưng mà nghĩ lại, con trai vào đây làm thì toàn là lũ mọt sách, có gì hay ho, mà con trai và con gái, ít khi nào có cùng sở thích về sách, thế là cũng hết hy vọng. Thôi thì cứ ôm đống ngôn tình mà nhai thôi, ngày tháng sẽ trôi qua nhanh thôi.

Điều khiến Hạ My bất ngờ chính là, người mới vào chính là kẻ-gây-ra-đau-khổ-cho-cô. Không ai khác chính là Kenneth trong tin đồn.

Khi được quản lý thư viện giới thiệu, anh đã vui vẻ bắt tay cô, trong khi đó cô chỉ theo phép lịch sự đưa tay ra bắt lấy tay anh, tinh thần đã bị anh hù dọa chạy mất dép rồi.

Càng dọa người hơn chính là, Trịnh Hạ My cô phải chỉ dẫn anh mọi thứ. Có nghĩa là phải tiếp xúc nhiều với anh, chỉ cần nghĩ thôi đã hù luôn tâm trí của cô bay lên đọt cây rồi, tại sao lại khủng bố cô như vậy?

“Không cần phải cảnh giác như vậy” đã hơn một tuần làm chung, mặc dù vẫn giúp anh một số chuyện vì thật sự những dây sách và chữ số cứ nhảy vòng vòng loạn hết cả lên trong đầu anh không thể nào nhớ hết được, nhưng nhìn cái kiểu nói chuyện nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định thì thật là làm người ta đau lòng chết đi được.

“Đang giờ làm việc, xin miễn bàn chuyện ngoài lề” cô đưa cho anh quyển sách cuối cùng trên xe đẩy để anh tự đặt lên kệ, thả lại một câu rồi không hề do dự quay đầu trở lại quầy đứng của mình.

Có nhiều lúc thật muốn hèn nhất mà xin nghỉ việc cho rồi, đỡ phải nhìn thấy anh, nhưng cô không làm được. Thứ nhất là cô đang cần tiền, lại phải đi học cho nên không thể nào vào hăng xướng để làm vì thể lực của cô yếu, chắc chắn không chịu nổi. Làm ở thư viện tuy mức lương không cao nhưng cũng đủ để cô dùng, hơn hết là làm quen rồi cũng không muốn rời khỏi. Rồi còn cả cậu em của mình, cô sẽ phải giải thích thế nào khi tự nhiên nghỉ ngang?

Nhưng mọi thứ chỉ là biện hộ cho sự bất lực của cô, bất lực vì mặc dù đau khổ nhưng cô không thể nào quên anh, không thể nào hết yêu anh. Nói quên anh chính là cô tự lừa người, dối mình, để tự huyễn hoặc chính mình, nhưng căn bản là không thể được. Cô yêu anh, yêu một cách mù quáng, yêu một cách...bất lực.

~ To be continue

5. Chương 5: Phần Ii - (kết)

“Cẩn thận” anh đang đứng gần đó dẹp đống sách vừa mới được sắp xếp lại từ những người mượn sách, thấy cô đang dúi lên mấy quyển sách ở kệ cao nhất lại bỗng dưng bị những quyển sách ở trên cao chuẩn bị rơi trúng liền nhanh chạy đến che cho cô. Những quyển sách cứ như vậy rơi xuống trên người anh mà không có trúng vào cô. Tuy là sách nhẹ nhưng nhiều quyển rơi lên người vẫn rất đau, nhưng anh vẫn cố gắng can đảm chịu đựng mà không hề kêu than nữa lời.

“Xin lỗi, anh có sao không?” chờ cho mấy quyển sách đã rơi hết, anh mới đứng dậy trả tự do cho cô. Cùng lúc đó cô cũng đứng dậy rồi cuối đầu xin lỗi anh, cô không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Lúc này chỉ là có một quyển sách cần để lên trên cao, cô lại lười kéo cái bậc thang thấp tới cho nên ráng nhón lên, cũng không phải là lần đầu tiên, chỉ là lần này lại xui xẻo như vậy, thật mất mặt.

“Không sao, lần sau nhớ cẩn thận hơn là được” anh cố gắng kiềm chế cái đau ở lưng, hình như lúc này có quyển sách nào đó rơi xuống đâm thẳng vào sau gáy thì phải, đau thật nha! Anh cuối người nhặt hết từng quyển sách bị rơi mà xếp lại trên kệ.

“Có chuyện gì vậy?” anh quản lý nghe tiếng động từ bên này nên liền chạy qua hỏi.

“Chỉ là em sơ xuất làm rơi mấy quyển sách thôi ạ” cô lý nhí trả lời.

“Lần sau nhớ cẩn thận hơn nhé” thấy cũng không có gì to tát nên anh chỉ dặn dò một tiếng rồi lại trở lại với công việc của mình, những người khác trong thư viện vẫn ai làm việc nấy chứ cũng không tò mò.

“Ah” khi định ngẩng đầu lên để giúp cô đặt sách lại vị trí cũ, anh vô tình động đến chỗ đau, không kiềm được mà kêu nhỏ một tiếng nhưng cũng đủ kéo sự chú ý của cô.

“Anh bị đau ở đâu à?” cô không kiềm được chính mình lo lắng, không phải là do bị sách làm đau chứ? Cũng tại cô thôi, bất cẩn làm anh bị vạ lây rồi.

“Không sao, chỉ là bị cùi sách rơi vào gáy, thoa chút thuốc là hết ấy mà” thấy cô lo lắng như vậy anh cũng thấy bớt đau phần nào, ít ra là cô vẫn còn lo cho anh, anh vẫn còn cơ hội có phải không?

“Xin lỗi” cô lại càn mếu máu hơn, thật sự là đáng trách mà.

“Thế thì mời tôi ly trà sữa nhé?” mặc dù rất đau lòng khi thấy cô như vậy nhưng anh thật không muốn bỏ qua cơ hội này, cơ hội ngàn năm có một mà.

“Vậy chút nữa tan làm tôi mời anh” cô cũng thấy không có gì quá đáng, chỉ là có chút gì đó không hợp tình hợp lý nhưng vẫn chấp nhận.

“Ok, vậy chút tôi lái xe nhé, quyết định vậy đi. Em nhắn tin với em trai không cần đi rước đi” anh vui vẻ gạt đầu, nhét hết mấy quyển sách còn lại trên tay lên giá sách rồi vọt nhanh, không cho cô có cơ hội phản đối lại.

“Chờ...” cô đang suy nghĩ, có cái gì đó không đúng trong việc này, nhưng còn chưa nghĩ được gì thì anh đã bỏ chạy, định gọi anh lại nhưng đây là thư viện không được ồn ào, cô đành bó tay. Thôi thì kệ, cứ xem như là đi hẹn hò với anh đi, lần đầu cũng có lẽ là lần cuối. Ai bảo cô không thể quên được anh, tình yêu của cô dành cho anh quá nhiều, quá sâu đậm rồi, mặc dù sẽ không bao giờ được đáp lại.

6. Chương 6

“Anh họ, trung tâm đang có chương trình âm nhạc, có muốn tham gia không?” anh đang suy nghĩ xem có thể nào dụ dỗ cô đi đâu chơi một lúc, nhân tiện nói chuyện luôn không thì bây giờ lại hay, còn gì bằng nữa chứ.

“Ok. mấy giờ?” anh nhấn lại, hỏi cô em họ của mình.

“5-9h chiều nay” chờ một lúc lâu sau tin nhắn của em họ anh mới nhấn tới.

Cô nhóc quá sốc với câu trả lời của ông anh họ. Ai chả biết Kenneth anh họ cô học đàn violin chỉ là để cho có, mặc dù có thiên phú với âm nhạc nhưng anh chỉ chơi đàn những lúc tâm trạng không vui hoặc thích thì chơi, còn ngoài ra chỉ những lúc bị giáo sư ép buộc hoặc là có buổi trình tấu của trường mới thấy anh chơi thôi. Mà bây giờ là chơi trong hội trường lớn, đa số đều là sinh viên chơi tham khảo thôi, sao lại có thể gây sức hút với anh họ như vậy? Thật là bất ngờ nha.

“6h” anh nhấn lại 2 chữ, ngắn gọn xúc tích.

“em với anh Andy với anh Alex sẽ tới” cô vui thích vô cùng mà nhấn lại rồi không chờ cho anh họ có chịu hay không mà đi nhắn tin ngay cho Andy bạn trai mình và Alex, ông anh song sinh của mình. Chuyện lạ như vậy đâu thể bỏ qua được chứ.

“Kenneth, anh đánh rơi...bóp này” lúc chuẩn bị ra về, Kenneth lại như thế nào bất cẩn làm rơi bóp của mình, Hạ My đi phía sau nhặt lên giúp anh, nhưng vô tình lại nhìn thấy bức ảnh một cô gái trong đó vì ví bị mở ra. Cô không nhìn rõ đó là ai nhưng nhìn rất quen mặt, tim cô lại nhói lên một chút, bao nhiêu hào hứng của cuộc “hẹn hò” tan biến hết, chỉ còn sót lại sự cay đắng và đau khổ. Thế ra với anh, cô vẫn chỉ là một người qua đường, vô tình cùng làm chung một chỗ mà thôi, ngoài ra không có gì hơn nữa.

“Cám ơn em” anh không hề nhận ra sự khác thường của cô mà vẫn vui vẻ, “Minh đi thôi” anh nhanh tay nắm lấy tay cô kéo đi, mặc kệ mọi người nhìn mình với ánh mắt kì lạ.

Hạ My vẫn còn thất thần vì bức ảnh kia cho nên cô không hề để ý đến bàn tay anh đang nắm lấy tay mình. Cho tới khi ra đến xe, hơi ẩm trên tay bị cảm giác lạnh của cơn gió mùa đông thổi qua làm lạnh buốt, cô mới nhận ra rằng anh vừa mới bỏ tay cô ra. Chỉ tới khi cảm nhận được ấm áp, khi mất đi mới biết được cảm giác lạnh lẽo đáng sợ đến thế nào.

“Vào xe nhanh đi để lạnh” anh mở cửa chờ cô, thấy cô cứ thẩn người anh mới vội giục.

Cô như cái máy nghe theo lời anh chui vào trong xe, để mặc anh đóng cửa lại.

Anh cũng nhanh chóng chui vào xe rồi mở máy, điều chỉnh máy sưởi trong xe cho vừa phải rồi mới nhìn qua cô, lúc này vẫn còn thẩn người mà quên cả thắt dây an toàn.

“Hạ My, Hạ My” anh gọi nhẹ nhưng cô không có phản ứng nên mới chạm vào vai cô lay nhẹ.

“A!” cô giật bắn bởi sự đụng chạm đó, dường như có luồng điện xẹt ngang vậy.

“Xin lỗi, tôi không cố ý chạm vào em” nhìn phản ứng của cô như giật điện làm anh hơi bất ngờ liền không nhìn lấy cô nữa. Lúc này nắm lấy tay cô cũng không thấy cô có ý rút lại, anh cứ tưởng cô vẫn còn cảm giác với mình, nhưng lúc này, sao lại như phải bỏng như vậy chứ?

“Xin lỗi, tôi không cố ý” cô không biết phải làm sao, chỉ biết cúi gằm mặt xuống nhìn lấy hai bàn tay đang đặt trên đùi mình. Đây là lần đầu tiên cô bước lên xe anh, bây giờ mới có cơ hội để ý, xe anh có một mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu.

“Xe của tôi chỉ có nhạc violin, hay là em muốn nghe đài?” ngồi một lúc lâu trong im lặng, thấy cô không có ý định lên tiếng cho nên anh đành phải tìm chuyện để nói, anh không quen sự im lặng như thế này, ít ra là khi có cô bên cạnh.

“Nhạc violin là được rồi” cô biết anh rất thích violin nên cũng không muốn miễn cưỡng, dù sao thì cô cũng thích nghe violin hơn.

“Em...cài dây an toàn vào đi” anh rất muốn cài dây an toàn cho cô, nhưng vì sự việc lúc này anh chỉ còn biết nhất nhỡ cô, không muốn làm cô càng chán ghét mình.

Dường như hiểu ra vấn đề cô liền nhanh chóng thắt dây an toàn vào. Còn đang nghĩ anh làm gì lại không bắt đầu đi mà còn ngồi ình ở đây, ra là chính mình lầm lẫn rồi, thật là mất mặt chết được.

Thế là anh nhanh chóng đánh xe ra khỏi bãi đỗ xe của thư viện mà hoà vào lòng đường tấp nập. Gần năm giờ chiều chính là giờ cao điểm nên xe chạy cực chậm và có những con đường gọi là tắt nghẽn, không thể nào nhút nhích được.

“Bây giờ đường lớn kẹt xe lắm, chúng ta đi đường tắt” anh thông báo với cô trước khi cua vào một con đường dẫn vào khu nhà, không muốn cô hiểu nhầm mình đi vậy.

Cô chỉ im lặng thưởng thức những giai điệu êm ả từ bài nhạc đang phát ra trong xe, thật nhẹ nhàng, thanh thản.

Anh đánh tay lái vòng qua từng xua quẹo trong khu nhà, tới bây giờ cô mới có dịp vào khu nhà cao cấp này. Đúng là nhà bạc trăm, bạc ngàn, to lớn đầy kiêu cách thật bắt mắt, thật là khác xa với khu nhà loại thường của cô mà. Cô phải công nhận một điều là bọn con trai nhớ đường giỏi thật, cứ đi lằng ngoằng như thế nhưng bọn họ chỉ cần đi qua một vài lần là nhớ, còn cô mặc dù đã đi qua không biết bao nhiêu lần, nhưng có nhiều lúc đi một mình cô còn phải mở GPS định vị mà theo hướng dẫn để đi, không là bị lạc chắc luôn ý.

Sau mười lăm phút lặn lội trong từng hẻm hóc của khu nhà cùng với vài con đường nhỏ dọc theo kênh thì cuối cùng cũng đã trở lại đường lớn, cách quán trà sữa không đầy một cây số nữa thôi, nếu như đi đường ngoài, chắc có lẽ vẫn còn bị bẹp dí trong dòng xe cộ kia rồi.

Quán trà sữa đã dần hiện ra trước mắt.

“Hay là chúng ta đi ăn gì đó đi, dù sao cũng trễ rồi” anh hỏi cô.

“Cũng được” cô gật đầu, thật sự thì cũng thấy hơi đói.

“Thế em muốn ăn ở ngoài hay là ăn trong quán trà sữa luôn?” anh lại hỏi.

“Ăn trong đây luôn cho tiện” cô thờ ơ trả lời anh, trong đây cũng có món ăn rồi, mặc công phải ra ngoài ăn thôi thì cứ ăn đại cho xong, dù sao món ăn ở đây cũng ổn, không đến nỗi tệ mà.

“Ok” anh cũng không có ý kiến gì mà đánh tay lái vào bãi đỗ xe, nhanh chóng tìm được chỗ đỗ xe rồi cả hai cùng ra khỏi xe mà đi về phía quán.

Chọn món, chọn nước xong, sau khi chuẩn bị trả tiền, cô đang định móc ví ra trả thì anh đã nhanh tay đưa thẻ của mình cho cô nhân viên.

“Đùa em thôi, ai lại để con gái trả tiền chứ” đưa thẻ cho nhân viên rồi anh mới quay qua cười với cô, mời được cô đi ăn chung với mình đã là một kì tích rồi, làm sao lại có thể để cô trả tiền chứ.

“Như vậy sao được?” cô không vui, rõ ràng là cô nói để cô đãi rồi mà.

“Thế thì lần sau em lại đãi tôi là được” anh lại cười trừ.

“Anh lại giành phần trả tiền như hôm nay thôi” cô lầm bầm, tận sâu trong thâm tâm lại có chút vui, hạnh phúc.

“Em thật không đáng yêu, chỉ cần nói ok là được không phải sao” anh giả vờ lườm cô rồi nhận lại thẻ từ tay cô nhân viên, còn cô ta chỉ nhìn hai người mà cười cười, có vẻ rất thích thú.

Không để ý đến cô ấy, anh kéo Hạ My về phía cái bàn trống rồi lại kéo ghế cho cô, rất nhiệt tình. Hạ My không hề làm gì, chỉ để anh phục vụ mình. Hết hôm nay thôi, cô muốn trải nghiệm một lần, chỉ một lần này thôi, bắt đầu từ ngày mai cô sẽ khác.

“Chúng ta nói chuyện một chút nhé?” sau nửa ngày im lặng, chờ cho nước uống cùng thức ăn của hai người được bưng ra. Cho tới khi đã ăn xong Kenneth mới lên tiếng hỏi cô.

“Có chuyện gì?” Cô vừa hút trà sữa của mình vừa hỏi anh.

“Chuyện lúc trước, thật tình tôi...” anh đấu tranh tư tưởng nửa ngày cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, nhưng khi vừa lên tiếng thì lại bị Hạ My chặn lại.

“Chuyện đã qua rồi, tôi không muốn nhắc lại, đó là tôi quá bốc đồng, anh không nên...” cô ngắt ngang lời anh, không muốn nghe thấy những lời tàn nhẫn anh sắp nói ra. Con tim cô không thể chịu nổi đâu, cứ để cô hạnh phúc hết ngày hôm nay đi, rồi ngày mai cô sẽ chấp nhận sự thật.

“Em nghe tôi nói hết đã” biết là cô lại hiểu nhầm ý mình cho nên đến phiên anh cắt ngang lời cô, cô gái này có nhiều lúc làm anh cảm thấy thật bất lực.

“Không muốn nghe” cô lắc đầu ngoay ngoay, đã bảo là cho cô vui vẻ hết ngày hôm nay đi mà.

“Em...đi theo tôi” Anh không biết phải làm sao với cô, lại sợ làm lớn chuyện ở đây sẽ làm cô mất mặt nên liền kéo cô ra xe, có lẽ lời nói không còn cách nào khác chỉ có thể dùng hành động mà thôi.

“Anh kéo tôi đi đâu vậy?” cô cố gắng dẩy dụa, muốn thoát khỏi bàn tay anh, tại sao chút hư vinh cuối cùng của cô anh cũng muốn phá vỡ như thế chứ? Anh có biết cô phải kiềm nén thế nào mới có thể làm mặt tỉnh đi với anh như vậy không? Cô đã bỏ hết mặt mũi, đi ngược với con người thật của mình mà đi với anh, mặc kệ tâm tư của anh không hề đặt vào cô, nhưng tại sao bây giờ anh lại muốn phá vỡ ảo tưởng của cô như vậy, cô chỉ muốn một lần, một lần được ở bên anh thôi mà, khó vật sao?

“Đề nghị em im lặng” anh không muốn nói chuyện với cô, hèn gì tên nhóc Beo cứ bảo cô là đứa ngốc, cô đúng là ngốc hết thuốc chữa rồi, anh chỉ còn biết biến mình thành một thằng ngốc giống cô mà thôi.

Nhét cô vào trong xe, tự mình thắt dây an toàn cho cô rồi mới quay về ghế lái, không để cô kịp phản kháng mà đánh tay lái rời đi.

7. Chương 7

“Bây giờ tới đó, đem Abby tới cho anh” dừng lại ở một đèn xanh đèn đỏ anh mới lấy điện thoại gọi cho Emily, cô em họ lắm trò của mình mà nhờ vả.

“Nhờ vả người ta kiểu đó sao anh họ?” cô nhóc nũng nịu, dường như đã quá quen với cái tính nhõ nhõ và lập dị đáng ghét của anh họ rồi.

“Lắm chuyện, mười lăm phút, bye” anh đến là ngán cô em họ, chỉ có thể nhúu mày khó chịu rồi thả tay cúp máy, bên kia Emily nhanh chóng kéo tay Andy bay vào ra xe mà hối thúc anh chàng mau đến nhà anh họ lấy đàn. Con Abby là cây violin thần thánh của anh họ, mặc dù ngoài mặt anh ấy có vẻ thờ ơ với đàn, nhưng thật ra anh họ xem trọng cây violin ông nội tặng trước khi mất như bảo bối, ai mà chạm tới nó là sẽ bị anh xơi tái, bây giờ có dịp chạm vào thật là người ta kích thích nha.

Abby? Là bạn gái anh sao? Đem cô đi gặp người yêu của anh, anh cũng dứt khoát quá rồi. Người trong cuộc thì hiểu, người ngoài cuộc như Hạ My làm sao biết Abby chỉ là một cây đàn, nếu như Abby mà biết có người ghen tị với nó chắc nó sẽ cười nhạt cô mất, may là Abby chỉ là một vật vô tri.

Hai người cứ im lặng, chỉ có tiếng nhạc vĩ cầm vẫn réo rắc trong xe, đem lại cho người ta cảm giác thư giãn, thoải mái.

Chưa đầy mười lăm phút sau hai người đã có mặt tại khu trung tâm, anh nhanh chóng tìm nơi đỗ xe rồi lại tiếp tục kéo cô vào hội trường. Những ngón tay thon dài của người nghệ sĩ đầy ảm áp đan xen vào từng ngón tay nhỏ của cô, nắm chặt. Cảm giác nắm tay một người mình yêu mà con tim mãi mãi không thuộc về mình, hạnh phúc đấy nhưng cũng thật đau khổ. Cô muốn rút ra, không muốn lún sâu hơn nữa nhưng bàn tay anh nắm chặt, không cho cô chút tự do nào cả.

“Anh họ, anh đang ở đâu?” Emily cùng Andy với Alex vừa mới đăng ký màn biểu diễn cho anh họ xong liền gọi anh.

“Anh vừa mới tới, đang ở...cổng số 3” Anh nhìn xung quanh rồi trả lời em họ.

“Ok, anh đứng yên đó bọn em tới ngay” Emily nhanh chóng trả lời anh rồi cúp máy mà kéo hai chàng trai chạy như bay về phía cổng số 3, từ xa đã nhìn thấy anh họ cùng...một cô gái.

“Anh họ, Abby đây, còn khoảng mười phút nữa sân khấu sẽ là của anh” Alex nhanh chóng giao trả Abby cho chủ nhân của nó, còn người nào đó nhìn thấy nhân vật Abby trong tin đồn thì hết sức ngạc nhiên, không ngờ cô lại hiểu nhầm như vậy.

“Chào chị Hạ My” Emily vui vẻ chào, cô nhận ra đây là chị họ của Allison, bạn cô.

“Chào em?” cô nhận ra đây là cô gái cùng Kenneth ở quán trà sữa ngày đó, nhưng lúc này, cô ấy đang nắm tay anh chàng Andy mà cô cũng có biết qua.

“Chào chị” Alex cũng vui vẻ chào cô, cố ý không để ý đến bàn tay đang nắm chặt của cô và anh họ mình.

“Kenneth, tớ nghĩ cậu nên qua bên đây chuẩn bị một chút đi?” Andy dường như đã hiểu ra vì sao tên bạn không thích chơi nổi này hôm nay lại có hứng ra đây nên liền nhả anh.

“Mọi người biết nên làm gì rồi đấy” anh bây giờ mới chịu thả tay cô ra mà nói với ba người rồi quay qua cô, “em đừng nghĩ có thể chạy được” anh nói với cô rồi quay người rời đi, tiến về phía sau sân khấu. Trên sân

khẩu lúc này đang là màn trình diễn guitar của một anh chàng người Hàn Quốc nào đó, nhưng cô không còn tâm trạng đâu mà nghe.

“Chắc chị chưa bao giờ nghe anh họ chơi đàn đâu nhỉ?” Emily nhìn Hạ my đang thất thần mà hỏi, có vẻ cô nhóc đang rất thích thú.

“Chưa” cô thành thật lắc đầu.

“Tụi mình lên gần sân khấu đi” Andy kéo bạn gái mà nói, sau đó Emily cũng rất tự nhiên mà kéo tay Hạ My, đương nhiên sẽ không để chị dâu tương lai chạy thoát rồi.

“Sau đây là một vị luật sư tương lai của đại học T, chúng ta hãy cùng chờ đón xem một vị luật sư sẽ đem lại cho chúng ta điều gì bất ngờ nhé” anh chàng MC dẫn chương trình lại bước lên sân khấu mà giới thiệu, mọi người ở dưới thì đều ồ lên. Mặc dù đây là chương trình giao lưu văn nghệ nhưng đương nhiên là do những nhân tài của khoa văn nghệ mới dám bước lên đây, sao lại có khoa luật muốn vào? thật là hấp dẫn nha.

“Là anh họ” Emily hào hứng, vì ít khi sang nhà anh họ nên cô chỉ có thể nhìn anh họ trình diễn trong mấy buổi hoà tấu của trường, mà hoà tấu thì làm gì có việc độc tấu, cho nên cô rất hiếm khi được nghe anh họ đánh đàn nha.

“Xin chào mọi người, tôi là Kenneth, sinh viên năm 3 khoa luật trường đại học T, thật sự từ trước tới giờ không quen đứng trước nhiều người làm việc này. Nhưng hôm nay tôi phải đứng lên đây để làm việc này vì một người. Một thời tuổi trẻ, tôi đã vô tình làm tổn thương cô ấy quá nhiều, tôi không biết mình có còn là người quan trọng trong lòng cô ấy nữa không, nhưng dù sao tôi cũng muốn làm việc này vì cô ấy. Sau đây sẽ là một bài nhạc tôi tự viết, cho cô ấy, tựa đề là ”My Apologize.” Nếu có không hay cũng mong mọi người tha cho.” trước khi bắt đầu anh liền cầm mic mà giới thiệu với mọi người, rồi mới bắt đầu.

Mọi người thì càng trở nên hứng thú, còn có một người nào đó thì chết lặng vì những lời bộc bạch của anh, cô không ngờ anh lại có thể đứng trước nhiều người như vậy mà nói, nhưng người đó có phải là cô? Cô không dám tự mình đa tình.

Tiếng nhạc du dương vang lên, một giai điệu cao vút, lạ lẫm bay vào lòng người. Giai điệu hay, người kéo đàn lại dường như đặt hết tâm tình của mình vào từng nốt nhạc, càng khiến người ta dễ say lòng. Alex nghe giai điệu của bài nhạc thì há hốc mồm, đây là tự anh họ viết sao? Ngày trước cậu thường hay nghe anh họ chơi bài này, nhất là những lúc tâm trạng anh ấy không tốt. Giai điệu lạ lẫm làm cậu tò mò nhưng anh họ không nói tên bài nhạc, cậu có mò nát google cũng không tìm được bài nào như vậy, cứ nghĩ là một mẫu nhạc xa xưa nào đó mà anh họ tìm được, không ngờ là tự viết.

Tiếng nhạc cứ du dương vang vọng trong hội trường, không một tiếng động nào, mọi người dường như cảm nhận được sự hối hận của người kéo đàn qua từng nốt nhạc mà không cần anh phải thốt lên một lời nào.

Tiếng nhạc kết thúc, không khí im lặng bao trùm toàn thể hội trường, sau đó là tiếng vỗ tay vang dội.

“Wow, cậu không vào khoa âm nhạc thật là lãng phí nhân tài quá. Tôi có thể cảm nhận rõ sự hối hận của cậu trong từng nốt nhạc, quả là một bài nhạc quá tuyệt. Không biết cô gái kia có hiện diện ở đây hôm nay không Kenneth?” anh chàng dẫn chương trình bước lên sân khấu, không thể nào kiềm được chính mình tiếc rẻ tài năng của chàng sinh viên trẻ này.

“Cám ơn anh, cô ấy có ở đây” Kenneth khiêm tốn cảm ơn rồi lại trả lời anh chàng MC.

“Thế thì mời nhân vật chính lên đây có được không mọi người?” anh ta lại quay xuống phía khán giả mà hỏi.

“Lên đi, lên đi!” mọi người bắt đầu reo hò ầm ĩ.

“Xin cho biết tên của cô gái được không?” MC lại hỏi anh.

“Hạ My” anh nhìn về phía cô, nhả ra hai chữ đầy nhẹ nhàng.

“Hạ My, bạn là ai mau lên đây đi” MC lại quay xuống gọi.

“Chị mau lên đi” Emily cũng đẩy Hạ My lên sân khấu, cô không thể chống được với cô nhóc kia đành phải bước những bước thẩn thờ lên sân khấu. Thật sự không quen làm tâm điểm chú ý chút nào.

“Hãy cho chúng tôi biết cảm nhận của bạn với bài trình diễn của Kenneth như thế nào đi?” MC đưa cho cô một cái mic rồi hỏi.

“Tôi...” cô không biết phải nói gì, thật sự là trong đầu cô lúc này đang trống rỗng.

“Xin anh đừng làm khó cô ấy” Kenneth thấy cô không muốn nói cũng không muốn ép cô. Anh không mong cô sẽ tha thứ cho anh, nhưng chỉ cần cô vui vẻ sống là được rồi.

“Hạ My, anh xin lỗi vì mọi thứ, anh biết mình đã tổn thương em quá nhiều. Chỉ mong em tha thứ cho anh thôi, không mong gì hơn đâu. Em hãy sống tốt nhé, anh chỉ muốn cho em biết là anh cũng yêu em lắm, chỉ là tuổi trẻ có quá nhiều sự ngu xuẩn, anh đã đánh mất em như thế. Em đừng tự trách bản thân là mình ngu ngốc nữa, người ngu ngốc là anh mới đúng” anh cầm lấy bàn tay đang run lên vì hồi hộp và lo sợ của cô mà nói, thật sự là đã làm cô sợ rồi thì phải.

Đương nhiên anh cũng mong là cô còn yêu anh, để anh có thể bù đắp lại những tổn thương mình đã gây ra cho cô, nhưng đâu phải sự tổn thương nào cũng có thể đền bù được.

“Chuyện đã qua, em đã quên hết từ lâu rồi. Những lúc nhìn thấy anh nhìn em một cách hồ hững rồi quay đi, em đã vô số lần muốn bỏ cuộc, muốn quên anh, nhưng em không làm được. Yêu anh quá nhiều, không còn cách nào chứa thêm một người nữa vào tim, em thấy mình thật quá bất lực. Em không thể quên anh được, em phải làm sao đây?” mặc kệ là đang đứng trước cả ngàn người, cô nhào vào lòng anh mà tức tưởi.

Cô không thể nào tự lừa dối bản thân mình được, cố gắng tỏ ra mình không gì, cố gắng thuyết phục bản thân mình đã hết yêu anh, nhưng cô không thể tự lừa dối trái tim mình. Cô không thể nào quên được anh, không thể được.

“Nếu đã không quên được, hay là đến với nhau đi” MC không thể nào bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy liền chen vào, và đương nhiên được mọi người ủng hộ.

“Làm bạn gái anh nhé?” anh hỏi cô, người vẫn đang rút trong lòng mình.

“Vâng” cô gật đầu trong niềm hạnh phúc. Chuyện gì đã qua thì cứ cho nó qua đi, hạnh phúc trước mắt mới là điều ta cần nắm giữ. Có nhiều lúc trải qua nhiều thăng trầm sẽ càng làm cho con người ta quý trọng những giây phút bên nhau hơn. Cô không mong nhiều ở tương lai, chỉ cần cô hạnh phúc ngay lúc này, cùng người cô tưởng chừng như không thể với tới yêu nhau, bên nhau là đủ rồi.

“Cám ơn em vì vẫn yêu anh, Hạ My” anh hôn nhẹ lên má tóc của cô mà thì thầm, mọi người thì vỗ tay chúc mừng đôi tình nhân trẻ. Vậy là một ngày hội vui vẻ, lại có thể tác thành cho một đôi trẻ yêu nhau cuối cùng cũng đến được với nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-on-em-vi-van-yeu-anh>